

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 701/2015-12

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 29. októbra 2015 v senáte zloženom z predsedníčky Ľudmily Gajdošíkovej a zo sudcov Sergeja Kohuta a Ladislava Orosza (sudca spravodajca) predbežne prerokoval sťažnosť [REDACTED], [REDACTED], zastúpeného advokátom JUDr. Rastislavom Lenartom, Pollova 32, Košice, ktorou namieta porušenie svojich základných práv podľa čl. 46, čl. 47 ods. 2 a 3 a čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky postupom Krajského súdu v Košiciach v konaní vedenom pod sp. zn. 8 Co 20/2015 a jeho rozsudkom sp. zn. 8 Co 20/2015 z 22. júna 2015, a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť [REDACTED] o d m i e t a pre nesplnenie zákonom predpísaných náležitostí.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 8. októbra 2015 doručená sťažnosť [REDACTED], [REDACTED] (ďalej len „sťažovateľ“), zastúpeného advokátom JUDr. Rastislavom Lenartom, Pollova 32, Košice, ktorou namieta porušenie svojich základných práv podľa čl. 46, čl. 47 ods. 2 a 3 a čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) postupom Krajského súdu v Košiciach (ďalej len „krajský súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 8 Co 20/2015 (ďalej len „napadnuté konanie“) a jeho rozsudkom sp. zn. 8 Co 20/2015 z 22. júna 2015 (ďalej len „napadnutý rozsudok“).

Z obsahu sťažnosti a z jej príloh vyplýva, že sťažovateľ bol účastníkom konania o zvýšenie výživného vedeného Okresným súdom Košice-okolie (ďalej len „okresný súd“) pod sp. zn. 19 P 251/2014. Okresný súd rozsudkom sp. zn. 19 P 251/2014 z 28. novembra 2014 zmenil „rozsudok Okresného súdu Košice II č. konania 23 P/305/2008-108 zo dňa 16. 6. 2009 v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Košiciach č. konania 8 CoP/235/2009-126 zo dňa 22. 1. 2010, v časti upravujúcej vyživovaciu povinnosť otca k maloletému [REDACTED], [REDACTED] do budúcnosti takto:

Otec je povinný prispievať na výživu maloletého [REDACTED] sumou 150,- Eur mesačne, vždy do 15-eho dňa v mesiaci vopred, do rúk matky, počnúc 28. 9. 2012.

Dlžné výživné na maloletého [REDACTED] za obdobie od 28. 9. 2012 do 28. 11. 2014, spolu v sume 3.369,- Eur, súd povoľuje otcovi zaplatiť v pravidelných mesačných splátkach vo výške 100,- Eur, spolu s bežným výživným, až do vyrovnania, pod následkom straty výhody splátok.

V prevyšujúcej časti súd návrh matky na zvýšenie výživného zamietá...“.

Proti tomuto rozsudku podal sťažovateľ odvolanie. Krajský súd napadnutým rozsudkom potvrdil rozsudok okresného súdu sp. zn. 19 P 251/2014 z 28. novembra 2014 vo výroku o výžinom a v časti výroku o povinnosti platiť výživné a dlžné výživné ho zmenil tak, že sťažovateľ je povinný ho platiť k rukám navrhovateľa (syna), keďže tento v čase rozhodovania krajského súdu dosiahol plnoletosť.

Sťažovateľ v sťažnosti uvádza argumentáciu, ktorá bola súčasťou jeho odvolania proti rozsudku okresného súdu sp. zn. 19 P 251/2014 z 28. novembra 2014, pričom uvádza, že je to „doslovná citácia odvolania zo dňa 12. 01. 2015“. Podstatou tejto argumentácie je nedostatočne zistený skutkový stav a neúplné dokazovanie, keďže podľa názoru sťažovateľa okresný súd nezohľadnil jeho ďalšie dve vyživovacie povinnosti, ako i skutočnosť, že navrhovateľ dosiahol medzičasom plnoletosť a žiadal doplniť dokazovanie vo vzťahu k príjmom matky, keďže táto podniká i ako živnostníčka a predložila len daňové priznanie obchodnej spoločnosti, v ktorej je konateľkou.

Sťažovateľ podanie sťažnosti odôvodnil tým, že mu Občiansky súdny poriadok „neumožňuje podať... mimoriadny opravný prostriedok...“.

Na základe uvedeného sťažovateľ navrhuje, aby ústavný súd po prijatí sťažnosti na ďalšie konanie nálezom takto rozhodol:

„1. Základné právo sťažovateľa [REDAKOVANÉ]... upravené v čl. 46, čl. 47, ods. 2, 3, čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky postupom Krajského súdu v Košiciach v konaní pod sp. zn. 8 Cop/54/2013, porušené bolo.

2. Rozhodnutie Krajského súdu v Košiciach, pod sp. zn. 8 Co/20/2015-233, 7212227833, zo dňa 22. 06. 2015 sa zrušuje a vec vracia na ďalšie konanie.

3. Sťažovateľovi [REDAKOVANÉ]... sa priznáva finančné zadosťučinenie 5000 Eur (slovom päťtisíc eur), ktoré je Krajský súd v Košiciach povinný sťažovateľovi vyplatiť do 15 dní od právoplatnosti tohto rozhodnutia (nálezu).

4. Sťažovateľovi [REDAKOVANÉ]... sa priznávajú trovy konania / právneho zastúpenia 296,44 Eur / slovom: dvestodevätidesiatšesť eur a 44 centov /, ktoré je povinný Krajský súd v Košiciach zaplatiť na účet advokáta JUDr. Rastislav Lenarta do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto rozhodnutia (nálezu).“

Sťažovateľ tiež uvádza:

„Vzhľadom na to, že rozhodnutie, ktoré namietame, je aj vykonateľné a podľa nášho názoru dochádza ním k porušovaniu základného práva sťažovateľa, žiadame... o odloženie

jeho vykonateľnosti. Tento svoj návrh zdôvodňujeme tým, že jeho dočasným odložením vykonateľnosti nevznikne dotknutej osobe /otcovi dieťaťa/ žiadna väčšia škoda, než sťažovateľovi.“

II.

Podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde) ústavný súd návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak.

Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený. Ak ústavný súd navrhovateľa na také nedostatky upozornil, uznesenie sa nemusí odôvodniť.

Ústavný súd pri predbežnom prerokovaní sťažnosti v prvom rade konštatuje, že sťažovateľ je v konaní pred ústavným súdom zastúpený advokátom, ktorý je v súlade § 18 ods. 2 zákona č. 586/2003 Z. z. o advokácii a o zmene a doplnení zákona č. 455/1991 Zb. o živnostenskom podnikaní (živnostenský zákon) v znení neskorších predpisov povinný dôsledne využívať všetky právne prostriedky, a takto chrániť a presadzovať práva a záujmy klienta. Tieto povinnosti advokáta vylučujú, aby ústavný súd nahradzoval úkony právnej služby, ktoré je povinný vykonať advokát tak, aby také úkony boli objektívne spôsobilé vyvolať nielen začatie konania, ale aj prijatie sťažnosti na ďalšie konanie, ak sú na to splnené

zákonom ustanovené predpoklady. Osobitne to platí pre všetky zákonom ustanovené náležitosti úkonov, ktorými začína konanie pred ústavným súdom (napr. II. ÚS 117/05, IV. ÚS 267/08).

Ústavný súd môže prijať na ďalšie konanie len taký návrh na začatie konania, ktorý obsahuje všetky náležitosti predpísané zákonom o ústavnom súde. Ak ide o sťažnosť podľa čl. 127 ods. 1 ústavy, o ktorú zjavne ide aj v prípade sťažovateľa, musí obsahovať jednak všeobecné náležitosti uvedené v § 20 zákona o ústavnom súde, ako aj osobitné náležitosti uvedené predovšetkým v § 50 zákona o ústavnom súde.

Vychádzajúc z uvedeného, ústavný súd konštatuje, že sťažnosť sťažovateľa v predložennom znení nemožno považovať za kvalifikovanú sťažnosť, o ktorej by ústavný súd mohol konať a rozhodnúť, keďže nie je vo vzťahu k označenému porušovateľovi (krajskému súdu) odôvodnená.

V nadväznosti na už uvedené ústavný súd zdôrazňuje, že takýto nedostatok zákonom predpísaných náležitostí, aký vyplýva z podania sťažovateľa, nie je povinný odstraňovať z úradnej povinnosti. Na taký postup slúži inštitút povinného právneho zastúpenia v konaní pred ústavným súdom a publikovaná judikatúra, z ktorej jednoznačne vyplýva, ako ústavný súd posudzuje nedostatok zákonom predpísaných náležitostí podaní účastníkov konania (IV. ÚS 409/04).

Na tomto základe ústavný súd pri predbežnom prerokovaní konštatuje, že sťažnosť sťažovateľa, ktorý je zastúpený kvalifikovaným právnym zástupcom, nespĺňa požiadavky kvalifikovanej sťažnosti, ktorá by zodpovedala požiadavkám vyvoditeľným z § 20 a § 50 zákona o ústavnom súde. Ústavný súd preto podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde sťažnosť odmietol pre nesplnenie zákonom predpísaných náležitostí.

Vzhľadom na skutočnosť, že sťažnosť bola odmietnutá ako celok, bolo už bez právneho významu, aby ústavný súd rozhodoval o ďalších návrhoch sťažovateľa.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 29. októbra 2015